

Sygn. akt VIII C 2149/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) S.A. w G.

przeciwko M. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 3.503,75 zł. (trzy tysiące pięćset trzy złote siedemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 3.390 zł. (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 20 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 113,75 zł. (sto trzynaście złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 30 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 437,03 zł. (czteryście trzydzieści siedem złotych trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddala powództwo w pozostałej części.

Sygn. akt VIII C 2149/17

UZASADNIENIE

W dniu 10 lutego 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. K. powództwo o zapłatę kwoty 5.713,75 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 5.600 zł od 20 maja 2017 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 113,75 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 17 października 2016 roku udzielił pozwanemu pożyczki pieniężnej, którą pozwany zobowiązał się zwrócić w 30 miesięcznych ratach. Ponieważ pozwany nie dokonał zwrotu dwóch pełnych rat pożyczki, strona powodowa wypowiedziała umowę i postawiła pożyczkę w stan natychmiastowej wymagalności w dniu 8 maja 2017 r. Na dochodzoną pozvem kwotę składa się 5.600 zł tytułem należności głównej, 56,42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 7 % w stosunku rocznym za okres od dnia wypłacenia kwoty pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 27,33 zł tytułem skapitalizowanych odsetek karnych w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym naliczanych od powstałego przeterminowanego zadłużenia do dnia 19 maja 2017 r. oraz 30 zł tytułem opłat umownych za dwa pisemne wezwania do zapłaty.

(pozew k. 2-4)

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty. Na powyższe orzeczenie powód złożył skargę.

(postanowienie k. 5, skarga k. 5 v.- 6)

W dniu 22 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 6 v.)

Powyższy nakaz pozwany zaskarżyła sprzeciwem w całości. W uzasadnieniu pozwany potwierdził, że zawarł z powodem umowę pożyczki, ale w niższej kwocie- 3.000 zł, którą otrzymał w dniu 15 czerwca 2016 r. M. K. wniósł o pomoc w negocjacjach z powodem w celu zawarcia ugody, a także o rozłożenie należności na raty. Pozwany przyznał, że spłacił tylko kwotę 500 zł. Pozwany zakwestionował prawidłowość naliczenia przez stronę powodową opłaty administracyjnej, prowizji, ubezpieczenia, którego umowa nie przewidywała. Pomimo, że umowa uległa wcześniejszemu rozwiązaniu powód naliczył opłaty za cały okres jej obowiązywania. Zdaniem M. K. zastrzeżenie w umowie tak wysokich opłat administracyjnych stanowiło próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, a w związku z tym stanowi niedozwolony przepis umowy i jest nieważne.

(sprzeciw k. 8 v.- 11)

Postanowieniem z dnia 25 września 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 16)

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2017 r. strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu oraz wskazała sposób zaliczenia dwóch wpłat pozwanego kwot po 250 zł. Ponadto powód wyjaśnił, że na dochodzoną pozew kwotę 5.600 zł tytułem należności głównej składa się 3.000 zł tytułem kapitału, 390 zł tytułem opłaty przygotowawczej i 2.210 zł tytułem opłaty administracyjnej. Co do zarzutu pozwanego dotyczącego wysokości opłat strona powodowa wskazała, że jest ona zgodna z ograniczeniami z art. 36 a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim przewidującym maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, które w przypadku przedmiotowej umowy mogły wynosić 3.000 zł. Poza tym dochodzone pozew kwoty tytułem opłaty przygotowawczej i administracyjnej nie są wygórowane, gdyż są związane z rzeczywistością ponoszonymi przez powoda kosztami.

(pismo procesowe k. 19- 21)

W piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 2018 r. pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu pisma zakwestionowano, aby pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy pożyczki, jak również uprawnienie osoby podpisanej pod wypowiedzeniem do działania w imieniu powodowej spółki. W związku z tym w ocenie pozwanego dochodzone pozew roszczenie nie jest wymagalne. W dalszej części pozwany zarzucił, że zastrzeżone w umowie opłaty przygotowawcza w kwocie 390 zł i administracyjna w kwocie 2.210 zł są rażąco wygórowane, ich naliczanie w kwocie dochodzonej pozew jest próbą obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, a w związku z tym zgodnie z art. 385¹ § 1 i 3 kc, jako postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, nieuzgodnione indywidualnie, jako kształtujące jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, nie wiążą pozwanego. Strona pozwana zarzuciła powodowi, że powołując się na koszt w postaci prowizji dla agenta- 300 zł oraz ocenę zdolności kredytowej i przygotowanie umowy- 150 zł, nie wykazał, aby faktycznie koszty takie poniósł. Podobnie strona powodowa nie wykazała, dlaczego koszt ryzyka udzielenia pożyczki wyliczyła na kwotę 1.050 zł. Zdaniem pozwanego wzór zawarty w art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim dotyczący pozaodsetkowych kosztów powinien być

stosowany jedynie pomocniczo, a w pierwszej kolejności postanowienia umowy łączącej przedsiębiorcę i konsumenta powinny być oceniane w świetle przepisów o niedozwolonych klauzulach umownych. Pozwany zakwestionował również prawidłowość naliczenia opłat windykacyjnych powtarzając, że strona powodowa nie udowodniła doręczenia jakichkolwiek wezwań.

(pismo procesowe k. 34- 36)

W odpowiedzi powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz uzasadnił wysokość opłaty przygotowawczej, administracyjnej i windykacyjnej w wysokości dochodzonej pozwem.

(pismo procesowe k. 40- 42)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe pozwanego k. 54- 55, pismo procesowe powoda k. 57- 58, protokół rozprawy k. 64)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 października 2016 roku (...) S.A. w G. zawarła z M. K. umowę pożyczki nr (...) w kwocie 3.000 zł. Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda opłaty przygotowawczej za rozpatrzenie wniosku w kwocie 450 zł, opłaty administracyjnej za obsługę pożyczki, ustanowienie zabezpieczeń, wycenę ryzyka w kwocie 2.250 zł, odsetek umownych za cały okres trwania umowy w kwocie 278,86 zł. Pozwany otrzymał kwotę 3.000 zł stanowiącą całkowitą kwotę pożyczki. Opłata przygotowawcza i opłata administracyjna były należne powodowi w całości w momencie wypłaty całkowitej kwoty pożyczki, ale były płatne w równych częściach w terminach wymagalności każdej z rat spłaty pożyczki zgodnie z harmonogramem. Pożyczkodawcy należne były odsetki od wypłaconej całkowitej kwoty pożyczki według stałej stopy procentowej w wysokości 7 % w stosunku rocznym. Całkowity koszt pożyczki obejmujący opłaty przygotowawczą i administracyjną oraz odsetki wynosił 3.278,86 zł. Całkowita kwota zobowiązania wynosiła 6.278,86 zł. Pożyczka została udzielona na okres od 17 października 2016 r. do 24 kwietnia 2019 r., a jej spłata miała następować w 30 miesięcznych ratach, płatnych do 24 dnia każdego miesiąca w kwocie 209,29 zł. Rata pożyczki obejmowała poza odpowiednią częścią kapitału pożyczki, odpowiednią część opłaty przygotowawczej i administracyjnej oraz odsetki za dany okres. Niedopełnienie przez pożyczkobiorcę warunków umowy, w szczególności niezapłacenie w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami, uprawniało pożyczkodawcę do wypowiedzenia umowy pożyczki w terminie 30 dni od dnia upływu terminu płatności i postawienia całej pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami w stan natychmiastowej wymagalności. Wypowiedzenie umowy pożyczki miało poprzedzić pisemne wezwanie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni.

(umowa pożyczki k. 26, harmonogram k. 27)

W dniach 18 stycznia 2017 r. i 25 lutego 2017 r. M. K. dokonał zapłaty na rzecz powoda kwot po 250 zł. tytułem spłaty umowy nr (...) za pośrednictwem przelewu bankowego.

(potwierdzenie wykonania przelewu k. 13 v- 14)

Pozwany nie dokonał terminowej spłaty dwóch kolejnych rat pożyczki, w związku z czym pismem z dnia 7 kwietnia 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 619,22 zł. informując o możliwości wypowiedzenia umowy i postawienia pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności. Następnie powód pismem z dnia 8 maja 2017 roku wypowiedział umowę pożyczki, wzywając do zapłaty całego zadłużenia w wysokości 5.681,87 zł.

(ostateczne wezwanie do zapłaty k. 28, wypowiedzenie umowy k. 29)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

Przypomnieć można, że (...) Spółka Akcyjna w G. wniosła o zasądzenie od M. K. kwoty 5.713,75 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 20 maja 2017 r. do dnia zapłaty od kwoty 5.600 zł oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 113,75 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 17 października 2016 roku umowy pożyczki pieniężnej.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było twierdzenie faktyczne powoda o tym, że strony łączyła umowa, na mocy której udzielono pozwanemu pożyczki (kredytu konsumenckiego), która miała zostać zwrócona wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty. Na rzecz powoda zastrzeżono w umowie także, w przypadku niespłacenia należności w terminie, prawo do naliczania odsetek od całości zadłużenia w wysokości określonej w umowie. Ponadto strona powodowa była uprawniona do wypowiedzenia umowy w terminie 30 dni od dnia upływu terminu płatności, w przypadku niezapłacenia w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami, po uprzednim pisemnym wezwaniu do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni. Okolicznością bezsporną było także to, że pozwany popadł w opóźnienie ze spłatą pożyczki, gdyż w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pozwany nie kwestionował, iż nie spłacał pożyczki w terminie. Wobec tego powód miał prawo wypowiedzieć zawartą umowę i zadłużenie stało się wymagalne.

Podniesiony przez pozwanego zarzut przedwczesności powództwa nie jest zasadny. W odpowiedzi na twierdzenia strony pozwanej zawarte w piśmie z 25 stycznia 2018 r., w którym zakwestionowano, aby pozwany otrzymał wezwania do zapłaty i wypowiedzenie umowy pożyczki, jak również uprawnienie osoby podpisanej pod wypowiedzeniem do działania w imieniu powodowej spółki, strona powodowa załączyła do pisma z 5 lutego 2018 r. zarówno pełnomocnictwo do reprezentowania powoda udzielone A. K., której podpisy widnieją zarówno pod wezwaniem do zapłaty, jak i wypowiedzeniem umowy pożyczki, a także wydruki ze strony internetowej Poczty Polskiej pozwalającej na śledzenie wymienionych przesyłek, potwierdzających ich nadanie. W związku z tym w ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut, że dochodzone pozwem roszczenie nie jest wymagalne, należy uznać za chybiony.

Wątpliwości nie budziło ponadto, że powód jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana, jako osoba fizyczna, jest konsumentem. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy z dnia 17 października 2016 roku były dla jej stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana również in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określone postanowieniami umowy. Umowy konsumenckie podlegają bowiem ocenie w świetle klauzuli generalnej z [art. 385¹ §1 k.c.](#) z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07, LEX).

Zadłużenie pozwanego z tytułu powyższej umowy zgodnie z żądaniem pozwu wynosiło 5.713,75 zł, na którą to kwotę składało się 3.000 zł tytułem wypłaconej pozwanemu pożyczki, 390 zł tytułem opłaty przygotowawczej za rozpatrzenie wniosku, 2.210 zł tytułem opłaty administracyjnej za obsługę pożyczki, ustanowienie zabezpieczeń, wycenę ryzyka, 56,42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 7 % w stosunku rocznym za okres od dnia wypłacenia kwoty pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 27,33 zł tytułem skapitalizowanych odsetek karnych w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym naliczanych od powstałego

przeteryminowanego zadłużenia do dnia 19 maja 2017 r. oraz 30 zł tytułem opłat umownych za dwa pisemne wezwania do zapłaty.

W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy, w której zastrzeżono opłatę administracyjną uznać należy za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. i art. 5 k.c., stanowiące obejście przepisu art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych, a także za stanowiące niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. W myśl bowiem tego ostatniego przepisu, postanowienia umowy zawartej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy dotyczące opłaty administracyjnej stanowią w istocie próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Wskazana w umowie opłata została podzielona stosownie do okresu trwania umowy na 30 części i w stałej wysokości (85 zł) była pobierana za każdy okres miesięczny i doliczana do każdej raty pożyczki. Już sam w sobie sposób naliczania tejże opłaty ukazuje jej bliźniacze podobieństwo do odsetek. Dokonując analizy treści umowy Sąd ustalił, że pożyczkodawca podjął próbę obejścia przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez zastosowanie opłaty administracyjnej za obsługę pożyczki, ustanowienie zabezpieczeń, wycenę ryzyka, co w połączeniu z zastrzeżonymi w umowie odsetkami (7 %), skutkowało tym, że pobierane od pozwanego należności uboczne (odsetki + opłata administracyjna) przekraczały wartość odsetek maksymalnych. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, iż stosowany przez pierwotnego wierzyciela zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie omawianej opłaty administracyjnej, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2¹ k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Wskazania wymaga również, że w sprawie w ogóle nie wyjaśniono, na czym obsługa pożyczki miałaby polegać. Skoro opłata administracyjna miała być pobierana za konkretne czynności, a mianowicie za obsługę pożyczki, ustanowienie zabezpieczeń, wycenę ryzyka, to zasadność jej naliczenia konstytuowałaby się dopiero wówczas, gdyby czynności takie zostały w rzeczywistości podjęte, a ich wartość wykazana. Powinność udowodnienia powyższego na mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obciążała powoda, który powinności tej nie sprostał.

Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że wprawdzie opłata administracyjna została ustalona umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. I tak, w myśl art. 353¹ k.c. treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do opłaty administracyjnej są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy – pozwanego) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określona przez stronę powodową opłata nie ma jakiegokolwiek uzasadnienia. W tym miejscu wypada przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażąco naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, Biul. SN 2005/11/ 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 roku, I CK 297/05, Biul. SN 2006/5-6/12). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałoby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują ponadto na to, że w odniesieniu do zastrzeżonej w umowie opłaty administracyjnej, o której mowa wyżej, postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności jej naliczenia nie były z pozwanym, jako konsumentem,

indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanego, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Pozwany jako pożyczkobiorca nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, które zostały jej narzucone przez pożyczkodawcę. (...) S.A. posługiwała się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o opłacie administracyjnej zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanemu jako konsumentowi przez kontrahenta. W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że postanowienia umowy odnoszące się do opłaty administracyjnej nie wiążą pozwanego.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że mimo, iż strony łączył stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym, to jednak niedopuszczalną jest sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje wzorzec umowny w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia jednej ze stron stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmiernymi, a wręcz nawet rażąco wygórowanymi kosztami związanymi z obsługą pożyczki, ustanowieniem zabezpieczeń i wyceną ryzyka, nijak nieprzystającymi do rzeczywistych wydatków ponoszonych w tym zakresie. W niniejszej sprawie powód arbitralnie narzucił pozwanemu sporną opłatę administracyjną, która nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Tego typu praktyki polegające na czerpaniu dodatkowych profitów zasługują na szczególne potępienie, zwłaszcza gdy sięgają po nie podmioty działające na rynku finansowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.503,75 zł, na którą złożyło się 3.000 zł tytułem wypłaconej pozwanemu pożyczki, 390 zł tytułem opłaty przygotowawczej za rozpatrzenie wniosku, 56,42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 7 % w stosunku rocznym za okres od dnia wypłacenia kwoty pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 27,33 zł tytułem skapitalizowanych odsetek karnych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym naliczanych od powstałego przeterminowanego zadłużenia do dnia 19 maja 2017 r. oraz 30 zł tytułem opłat umownych za dwa pisemne wezwania do zapłaty. Natomiast w zakresie żądania zasądzenia kwoty 2.210 zł. tytułem opłaty administracyjnej Sąd oddalił powództwo.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda umowne odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 3.390 zł. od 20 maja 2017 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 113,75 zł od dnia wniesienia pozwu, czyli od 30 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c.

w zw. z art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w 61 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.889 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 72 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 1.800 zł – § 2 pkt

4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z kolei koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1.834 zł i obejmowały koszty zastępstwa adwokata w kwocie 1.800 zł– (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) i dwie opłaty skarbowe od pełnomocnictwa – 34 zł. Całość poniesionych przez strony procesu kosztów wyniosła zatem 3.723 zł (1.889 zł + 1.834 zł). Powód wygrał spór w 61 %, a przegrał w 39 %, winien zatem ponieść z tytułu kosztów procesu kwotę 1.451,97 zł (39 % z kwoty 3.723 zł), a pozwany 2.271,03 zł (61 % z kwoty 3.723 zł).

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 437,03 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona pozwana powinna ponieść (2.271,03 zł- 1.834 zł.).